

„Narodni list“ izlazi svako četvrtka posle podne.

Čiena mu je na godinu 8 krana, za seljake 4 krane, pojedini broj 6 helera.

Za inozemstvo plaća se po sebiće poštarina.

Nijedna uplata ne vrijedi ako nije učinjena izravno upravi lista.

Narodni list.

Pučki list za politiku i pouku.

„Narod bez narodnosti jest telo bez kosti!“

Za oglašavanje plaća se 12 fil. po redku, za više puta po pogodbi.

Oglasi šljku se na uredništvo lista.

Uredništvo i uprava lista nalaze se u Voloskom.

Rukopisi se ne vraćaju. — Nefrankirani listovi se ne primaju.

Br. 11.

Volosko-Opatija, u četvrtak 17. marča 1904.

God. IV.

Obćinski izbori va Mošćenica.

Kako smo već va zadnjem broje „Narodnoga lista“ javili, obavili su se utorak 8. o. mj. i sreu 9. o. mjeseca obćinski izbori va Mošćenica. Uspeh teh izbori je već poznat. Va drugem i tretem tele predobile su talijanske podrepnice a va prvem tele naša stranka te je tako stvar ostala kako je bila i prvo. Naši va Mošćenica nadali su se pobjedi va drugem tele, ali mi, ki poznamo nepoštenje, pokvarenost i bezobraznost naših protivnici znali smo, da će se oni i kod ovah izbori držat Bartolijeve načela „osar tutto“ samo da prevladaju. Prvo sleparstvo talijanaške stranke bilo je to, da je navlaš izborne liste sastavila tako pogrešno, da se je samo za I. i II. telo moralo učinit preko 60 reklami. Ako se pomisli, da je samo tri dni vremena za reklame, da se je moralo za izbornike I. i II. tela, keh je sveh skupa 305 kontrolirat ako njim je unešeno pravo plaćilo, ime i kuće broj, da je kod većine izbornika sve to bilo pogrešno, tada će se lahko razumeti, da je našoj stranke bilo ne moguće putem reklama i utoka posvema urediti izborne liste. Protivna stranka je baš nadala se pobjedi od teh pogrešenah listah. Zatim su talijanski „breki“ dobro plaćeni od talijanske stranke va Poreču tajno obilazili sela po Mošćeničkoj obćini, varajuć, slepeć i zavadjajuć neuki puk. Ni naši nisu spavali. Držali su se sa-

stanki, dogovori, ali ča ćeš kad se naš narod da jako lahko prestrašit. Kalabrezi zastrašili našim, da će njim zapalit kuću, štalu, posjed trsje i načinit drugu škodu ako gredu s našimi glasovat, pak se prestrašili i ostali doma. Kukavice! Oseguajte imanje, pak neka onda pale, al će seguro doć pravici v ruke. Dražki „Afrikan“ zaslužil je kod ovah izbori talijansku medalju. Kako stekli pas tekal je mesece i mesece po Mošćeničkim muteć i varajuć puk. Nego on je već primil i primit će još dobru plaću. Žalostno je va istinu, kako more puk verovat svakoj bedaštoće, koju mu taj nesretnik pripoveda. On njim se je sam jur čudil kako mu moru ljudi verovat. Utorak 8. o. mj. obavil se je izbor treteta tela. Va tem tele je sveh izborniki 442. Glasovalo ih je za našu stranku 67 a za talijanaški 157. Va tem tele su najveći siromahi pak se — žalostna njim majka — puno njih dalo podkupit, da su za malu plaću dali svoj glas talijanskem hlapecom. Prodanim pomogla je i izborna komisija, koja je pustila za svoju listu glasovat oca za sina sina za oca. (Rubinić-Matić, Lazarić-Kavaler, Barković i dr.) živa za mrtva, a nekoje (n. pr. Sandalj Mata) po dva puta. Koje čudo ako je protivna stranka na ta način dobila takovu većinu va III. tele? Sredu 9. t. mj. prvo poldna biralo je II. telo. Va istem je sveh izborniki 237 a glasovalo ih je za našu stranku 66 a za talijanske podrepnice 86. Va tem

tele su bolji kmeti i gospodari, ki se nedaju tako lahko podkupit pak ča su storili mošćenički Kalabrezi? Odlučili su va tem tele uništit upravo toliko glasi, koliko njim je trebalo za predobit. I doista izborna komisija uništila je protuzakonito do 20 našeh poštenah glasi a pripustila je svojih protuzakonito okole deset. Kumisar od kapitanata je sve to čul i videl pak ni ni beknul, kako da to ni njigov posal. Neznamo upravo za ča su ga tamo poslali. Sredu za podne biralo je prvo telo va kojem smo predobili samo za jedan glas.

Ni ov put nije se našoj narodnoj stranke posredilo iztrgnut mošćeničku obćinu iz talijanaških ruk, ali ni daleko vreme, kad će puk u Mošćeničkoj obćini progledat i onda će biti pobjeda naša. Za izbore pripravljala se je naša stranka savjestno i ozbiljno, te su i kod pripravah i kod samoga izbora sudjelovali naš velevredni zastupnik prof. Spinić i nekoji rodoljubi iz Voloskoga. Osobita hvala ide našim vrlim mladim sokolom iz Mošćenica gosp. Ivanu Ivančić filozofu i Petru Velčić pravniku, koji su se jako trudili i zauzeli za ove izbore. Svaku hvalu zasluže vrli Bersećani, koji su se listom svi digli, da dodju na izbor. Žalostit ih mora samo to, da se je med njimi našal izdajica, Andre Hrelja, ki je s Kafulom za Talijane lovil ljude i va izbornoj komisije onako lopovski odbijal naše glase. Izdajice! prokljeto ti sjeme i koljeno!

Crna zemlja nedala ti mira ni pokoja nego izbacila ti nevredne kosti!

A vi poštenjaci va Mošćenica i Berseću, koji niste za Judin novac hitili poštenje pod noge i zatajili majčino mleko, nemojte se prestrašit ovega neuspaha. Drugi put bit će seguro bolje jerbo će puno njih još do onputa progledat i uvidet kamo ih pelju Kafula i Krstić. Ova dva govore, da va Mošćenica ni nijednoga Talijana a vendar čitavo va „Piccolo“ od 5. marča 1899. br. 6265 pod naslovom „Liburnia“ ove besede: „Bilo je dosta razdelit obćinu Lovran, da se od jednoga hrvatskega a komuna učine dva talijanska: „Lovran i Mošćenica“. Ki ni slep i gluh neka vidi i čuje.

Dopisi.

„Sv. Ciril-Metodski zidari.“

Zagreb u ožujku 1904.

A što je to opet? Kakovi su to zidari? Što rade, gdje su itd. pitaju se mnogi, koji u dnevnim novinama čitaju gornji naslov. Da ne budu toli znatiželjni, napisati ću evo njima, a osobito vama mila braćo Istrani koji redak o tima zidarima.

Svi se dobro sjećate velikih zabava, koje je odbor građana i sveučilišne mladeži u ove zadnje dvie godine priredio. Odbacile su te zabave lijepu svotičnu družbu sv. Cirila i Metoda; odbor mućio se je i borio od srea rado samo da bude čisti prihod što veći, pa je to oba puta i postigao.

Al to članovom odbora nije dosta i oni podjoše dalje; poslie koncerta odbor bi se obično raspao, pa bi se tek opet druge ga-

— Ove ću baciti, reče gospodja, da sačuvam ove poluzdrave bar na neko vreme.

Bar na neko vreme? lanem nekako mekanički — i bolni posmieh zatitra mi u tom času oko usana, sjetiv se Damas-Filove Orphelie . . . Sjetiv se Andje . . .

A Andja? šapnem tiho, motred gospodju kako nemilosrdno baca gnjile jabuke a malo nagnjile reda razdaleko na drugu policu . . . tko će oko Andje otištiti mjesto (sačuvat je bar na neko vreme — mune mi glavom ta grozna miso) . . . ? a onaj neugodni vonj gnjilih jabuka, koji mi nesnosno razdraživao nosne žilice, pa onaj Andjin hihot, i onaj šapat, i onaj strastveni žar u očima, pun ogavnata, neograničenata besramlja, kao da mi odgovaraju bolno — gnjila jabuka! . . .

Dragutin Likotinić.

—————

Sjećajte se istarske družbe sv. Cirila i Metoda!

—————

Podlistak.

Gnjila jabuka.

— Evo, Dragane, pogledajte samo ovu policu, govorila mi moja stara znanka, gospodja Tužić, kad sam s njome jednog popodneva. ušao u podrum po jabuke, koje se ondje poredale u jedno četiri do pet polica.

— Gledajte samo, nastavi gospodja, ovdje su bile najljepše, najzdravije, divne crvene jabuke, a sada? — nema ni traga onoj ljepoti njihovoj; ni traga onom izabranom izgledu njihovom, sve su gotovo posagnjile od jedne jedine, koju nisam za vremena opazila, da je uklonim.

Dakle od jedne jedine jabuke, stanem razmišljati, dok je gospodja dalje pregledavala i izabirala najljepše od jedne gnjile, bolesne, njih preko dvadeset . . . to dakle prelazi . . . bolest je, kojoj ni najzdravija, najljepša, najsramežljivija po izgledu svog ervenila, a možda i po svom mesnatom sastavu najčvršća od jabuka, najzdravija, ne može se, nije se mogla ukloniti . . . gle, jedna jedina, pa toliko štete, toliko li kvara može da pronzroči! . . .

I razmišljajuć ovako nehotice se sjetih

Andje, one lijepe, male Andje u Novoj kavani. To vam je bilo ljepšno, punano, zdravo i sramežljivo biće, još posve naivno, onda, dok sam je upoznao, prvog dana što je došla u kavanu a pred nekoliko mjeseci. A sada?

Upravo kad sam išao gospodji Tužić sreo sam je nakou tih par mjeseci prvi put. Jedva da je prepoznah. Sva se promjenila.

Ono njeno negda punano i rumeno, zdravo lice, sada je upalo, blijedo, nekako zeleno-sivo; usne, negda sočne, koraljne, sada su osušene, mrtve i modrikaste; ono njeno negda milovidno, sjajno, modro a veliko oko, sada je sumorno, upalo, nekako manje i ukočeno — to oko je sada bolnog, bezćutnog izraza, izraza, koji se još bolnije pokazuje u onim crno-modrim dubokim podočicama. Ono njeno negda puno, svježe i živo telo s lijepim Junonskim formama, sada je deformirano, skršeno, slabo i subo.

Negda onako punano, životom sretno mladosti razkošno ćurče, sada je ovako palo, ovako se osušilo — ovako izmoždilo! . . . O živote! . . . O mladosti! . . .

— Dragane, šapne Andja tiho prolazeć mimo mene.

— Andjo! klikniv veselo i zagledav se u njeno lice dublje, prenerazih se.

— Gdje ste vi, Andjo?

— U X-ovoj kavani.

— Promijenili dakle?

— Ho! ho! ho! nasmije se ona nekako preslobodnim, razkalašenim hohotom, ne jedno već i šest mjesta!

— Dragane, dodjite danas, prieki sud je, pa ćemo ranije zatvoriti.

— Dobro, dobro, doći ću, prekinem je sav izvan sebe od biesa i sažaljenja, od ogavnosti i gorčine.

Ona zahihoe onim besramnim, bljutavim hihotom propalog ćeljadeta, otkrivši zube, negda tako lijepe, biele i zdrave, a sada crne, požutjele, bolesne, sa blijedim gotovo bezkrvnim usnama.

Oturila mi se. „S bogom!“ rekoh hladno i odjurim u bližnju ulicu. . .

Od jedne dakle bolesne, gnjile jabuke, poslužim svoje mozganje, sagnjilo je gospodji Tužić preko dvadeset najzdravijih i najljepših a kako ne bi jedna jedina onda sagnjila između dvadeset i više njih bolesnih, gnjilih? . . . I gorko se nasmješih.

dine sakupio, da priredi novu zabavu, ovaj put je drugačije, odbor se je doduše razišao, ali najrevniji njegovi članovi ostođoše zajedno, a i dalje rađe za patnicu Istru.

Stvorioše na predlog većine članova klub i dadeše mu časno ime „sv. Ciril-Metodski zidari“.

Pitat će mnogi, pa zašto baš „zidari“? E, pa prema onoj narodnoj: „Zmo do zrna pogača“ „Kamen do kamena palača“, tako i ti zidari rađe, filir po filir kruna, kruna do kruna, pa ota endo stotina, dvie, tri tisuća itd., sve te kamečke sakupljaju, pa pomažu gradnji željno očekivane i velebone sgrade: „Slobode istarskih Hrvata“!

Temelj toj sgradi postavila je naša vredna družba, radi uz pomoć mnogih prijatelja u narodu našem i dalje na toj sgradi, a sad eto joj u pomoć male, ali odaševljene, mame i ustrajne četice „zidara“.

Malen je broj toga kluba, 15 tek; ali kakovih 15? Onakovih, koji su najviše radili a odboru, koji su žrtvovali i dane i noći uspjehu zabave. A što sada rađe i koje dužnosti imaju?

Evo ih: 1. Svaki „zidar“ mora svuda i svakom prigodom sabirati za družbu, gdje god je samo moguće.

2. Mora svuda kud dodje govoriti o družbi, tumačiti njenu svrhu, risati njen težak položaj, iznašati podatke o dosadanjem radu, uspjesima itd.

3. Mora češće u novinama što god o družbi pisati, pobuđivati zanimanja za družbu i širiti ga sve više i više u narod.

Evo to su dužnosti „sv. Ciril-Metodskih zidari“, a dali ih izvršuju o tom će dati svjedočbu javnost, koja bude pratila rad te malene četice.

Prošli mjesec ustrojio je se taj klub, a već sada evo imade u štediti 500 kruna za družbu. Osim toga sprema se sada izdati o svom trošku vrlo zgodnu šalu od J. V. Marinova, koja se je prvi put igrala na koncertu družbe, dne 9. siječnja, sa vrlo dobrim uspjehom. I od te će knjižice pasti koja krunica za družbu.

Pisac ovih redaka primio je od prošlog mjeseca od tajnika družbe gospodina Car-Emina, ovedi broj izvješća o radu družbe, koja su radini „zidari“ porazdjelili po Zagrebu među rodoljube, koji će opet ova izvješća davati svojim znancem, pa tako upoznati sve više i više težak ali i važan rad družbe, koji na žalost nije ni svakom stotome poznat.

Da toga od sada više ne bude, pobriunet će se „zidari“. Kako se iz gornjeg razabire već je početak učinjen, a tako će se raditi i u buduću, tako dugo, dok svako djete ne bude znalo što je družba sv. Cirila i Metoda.

Svršio sam o „zidarima“; a sad vama mila braćo Istrani izpod i preko ponose nase Učke gore, dovikujem u ime „zidara“ tih novih boraca i radnika za spas i slobodu našu: „Na borbu! Ustrajte! Ne zaboravite, da niste sami; naš mali broj znati će upslamtiti tisuće srdaca za vas, znati će priskrbeti vam sredstava, da budete mogli ako i polagan ali sigurno potiskivati grdn neman, koja je iztegnula svoje pandže i razvalila nezasiťnu svoju željst na vas. Onim malodušnicima (a tih je u nas na žalost mnogo) koji vele: A šta će nam oni pomoć va Hrvatskoj, recite što ste ovdje čitali, recite im, da i mi čitamo pozornom „Narodni list“ od početka pa do kraja, pa da prema tome još upornije, još odlučnije radimo za nje.

Toliko za sada, prigodom javit ću se opet, ta i onako držimo „zidari“ „Nar. List“ pa ćemo se veckrat oglasit u njem.

Zivila Istra! Bog i Hrvati!

Marinov.

Iz Cresa. Dična „Naša Sloga“ u predzadnjem broju donosi viest o darežljivosti naše vlastele t. j. občine. Ta vjest nuka me, da se osvrnem na djelatnost ove občine i da prikazem poštenim i čelčnim čitaocima „Narodnoga lista“ nastojanje naših šiora oko narodnoga spasa.

Velike i teške obćinske kase prepune su, pucaju. Da bi bilo moguće spregnuti trojskoga konja, nebi ih povukao. Prepali su

se raprežentanti, da puknu, da se prospu cekini, da propane toliko blago. A s druge strane ako i ne puknu, kako su prepune, mogli bi cekini zahrdjati, uplisnite se i tako izgubiti vrednost. To nije dobro! Novac koji je krvavo stećen, da na taj način propane. Najbolje bi bilo, da se dobro upotrebi. Nu kamo? kako? Creskomu kopaču ne treba, ta ima i mlička tiježega, ta Cres je drugi Misir — obećana zemlja! Grad i okružje nalik su Parizu. Kamo s novcem? Kad nami ne treba? Kako bi bilo, da se podpomogne talijansko političko društvo „Legu Nazionale“, prkos gimnazija itd. . . ? Ben pensata! Zaostati za drugom našom braćom nije dobro, moramo pokazati, da i u nami teče sangue puro. Svakomu po 200 kruna. Mali darak! To bi se isto moralo dati kovaču, da okuje kase ili blagajniku, da ih prozrači . . .

Klanjam ti se slavna občino, majko naša premila i prenježna, s kapom sam ti u desnici, rad tolike brige! Take premile i prenježne nema ni u Kini ni u Kaplandiji.

Naša slavna občina ne samo dariva novac, već ga troši i u stvari uzaludne. Već je desetak dana, da kod Galovića na Plašici kopa nekoliko ljudi. Traže znamenite stvari. To odkriće bit će velika pobjeda.

Ovih dana izaci će okrutna zvjer, ljuti mletački lav, koji je dosad tvrdi sanak snio zavaljen kod Plašice. Jama je već dosta duboka i široka (grehota da je u moru), pomolit će se — ridiculus mus — Mletački Lav. Taj lav bit će oznaka talijanstva ovoga grada i tako će svi Hrvati propast u jedan čas, a snjima s poštenim Hrvatima propast će i Gornjaj i Pauk i sva lepa šarenjačka kumpanija. Eto što će reći roditi se od hrvatskih roditelja. Sad se obraćam k tebi o brzini Creski kopaču. Slušaj ove riječi, promozgaj ih dobro pa sudi.

Tko je primio ono malo novca što se nalazi u obćinskoj kasi? Prinili su tvoji trudi, tvoji žulji. Prinili su trudi onih, koji po kiši i žegi i drugim nepogodam znoje se u krvavom znoju, da uzmogno prehraniti svoju obitelj na poštenu način. Koliko i koliko ne tare vas misao, kako ćete platiti i ove godine takse, adicime itd.? Možila da koji put od velike misli ne morete stisnuti ni oka! E dobro! Vi se toliko brite a slavna občina taj krvavi novac dariva i propilje. Podpomaze talijansko političko društvo, „Legu Nazionale“, „Prkos-Gimnaziju“ itd. . . Od kojih vi neimate koristi već golemu štetu.

Koliko li će se potrošiti novca dok se izkopa — Lava sv. Marka. Neki se sbilja spominju, da je na tomu mjestu bio kameni stup a na njemu lav, koga su zvali Pes. Dočim drugi tvrde, da je bio kod sv. Nikole. Daklen stvar nije stalna. Zašto dakle bacati novac? Možila će nas „Lav“ hrانيتi? Nije li to Bogu plakati!

Iz svega ovoga sledi, da naša vlastela, naši šiori jedino gledaju, da potalijene Creske kopače. Gospodo nećete uspjeti, na krivom ste putu!

Niste li možda mogli upotrebiti taj novac za potrebe Creske, koje danomice rastu poput gljiva? Zašto ne izkopate „Sterne“. Zar ne znate koliko se trpi rad oskudice vode? Zašto nepopravite puteve po gradu i ne pročistite ih? Zašto barem ne prominite glasoviti „Reloj“, koji čim puhne malo vjetra, već ide napried itd. . .

Ne, njim je deveta do vašega blagostanja. Oni se moraju pokazati kao i druge talijanske občine, da su di sangue puro.

Za vrijeme izbora naša su Vlastela Istrani. Kada dobiju občinu onda su Italijanissimi, onda su di sangue puro.

Je si li razumio Pauče, Pancikule i družina. Altroché: mi smo Istrani. Pod lepim imenom Istranin krije se irredentizam talijanski. Nu, na žalost, mora vam se doviknuti: Oči imate i ne vidite, uši imate i nečujete. Prokletstvo je na vas palo, a narodna je poslovice: proklet bio izdajica!

Cresani! Vi spavate tvrdi sanak, prenite se, otvorite oči, gledajte i sudite . . .

Rodoljub.

Domaće vjesti.

K obćinskom izborom va Mošćenicah. Kako na drugem meste javljamo, obavili su se 8. i 9. o. mj. obćinski izbori va Mošćenicah. Kod teh izbori ostalo je kako je bilo do sada. Da nije naša stranka predobila va drugem tele, zasluga je od Afrikana „Kafule“, kemu će valjda sada Talijani dat medalju od „Kapulje“. On je meseci i meseci pred izbori mtil i varal bedaste ljude, koji su ga hteli poslušat. Noć pred izbori tekal i vozil se je po Mošćenicah i Berseču kako nori brek. E, zna on zač! Rekal je sam, da je od Talijani primil 400 krun plaće. A zač su mu Talijani dali tih 400 krun? Zato zač Kafula pripravlja Mošćenice za gladnu Italiju. Prosim Vas zač bi mu drugačije Talijani davali beći? A da mu ih davaju je sam rekal. Kafula je „Učkare“ strašil, da će plaćati od kokosi i od jaja ako predobiju Hrvati, a nekoji od njih, ki su još zapučeni su mu poverovali pak su šli glasovat za talijanske podrepnice, za svem tem, da su dan prvo bili dali tvrdu vjeru, da će glasovat s našimi ili s nikim. I po Berseču lovil je Kafula Kanje ali ni ulovil nego Andra Lučića, kamena mu sreća. Ovaj je bil va izbornoj komisije pak je vlastitu braću izdaval. Kad su sredu po podne svršili izbori, pozdravili su naši vredni i čestiti Bersečani toga svoga jedinoga najnovijega izdajicu na placi sa najvećimi pogrđami. I pravo je, jerbo jedan izdajica ne zasluži ni respekta ni pomilovanja.

Komičan je bil prizor sa Učkari, koji su sredu popodne glasovali s našimi narodnimi protivniki. Do sada su najme Učkari imali va zastupstvu jednoga svoga zastupnika. Kod ovih izbori su njim njihovi lepi prijatelji postavili jednoga njihovoga kandidata va I. telo, kade su naprvo znali, da će izgubit. Kad su izbori svršili i kad su Učkari doznali, da neće va svojoj raprezentance imet nijednoga svoga, šli su c. kr. komisar prosit ga neka njim da jednoga sudca. Komisar njim je rekal, da to ni njegov posal. Za tim su šli k Karle, kade ih Kafula umiril z makaruni i smrdljivem gulašom. Kad su se najili i napili klipsali su po malo doma. Pred selom su se međ sobom razgovarali: „Vero smo danas zurnadu za niš stori!“ Neki stari Jože Steista rekal je na to: Vero nismo zač smo hvala Bogu i Kafule dobro najili i napili. Žalostna vam majka nesretni ljudi, kad sami sebi postavljate konopac na vrat.

Nevrieme u Berseču. Dne 12. o. mj. bijaše u Berseču strašna noć, koja je ostavila zle posljedice. Silni bljesak i grmljavina nadvila se nad mjestom i okolicom. Grom za gromom udario na više mjesta, te u istom mjestu ubio Ivanu Frankoviću krunu, dvije ovce i dva janjca. Drugoj kući udario u dimnjak, koji je ostetio i u staji ubio jednu ovcu i to Marjiju udovi Kučić; Ivanu Galoviću ubio svinju. U crkvenoj tiskaonici ulja (toš) omamilo jednog mladića, koji je spavao, te sreća, da su ostali radnici bili na nogama i tako spasili njemu i sebi život. U okolici udario grom u kuću seljaka Uhača Lovra, koju je veoma ostetio. Imali su imeinovani mnogo štete, pa bi milosrdno bilo, da im se priskoči s milodarima u pomoć, jer u nevolji se pozna milosrdne duše. Neka nas Bog očuva od groma, a onim, koji se kunu sa strijelom neka bude opomena. Sreća u nesreći, da nije nitko te ružne noći nastroada životom.

Lovranski Romagnoli puli presvetlega biskupa. Još je bil pok. lovranski plovac Dragovina tepal a već su lovranski Talijani „puro sangue“ šli va deputacije k biskupu va Trst, da njim za Boga pošalje va Lovran za plovana na mesto pok. Dragovine jednoga talijanskoga popa. Ponedjeljak, najme na 7. o. mj. u jutro peljali su se va Trst k biskupu magna-fico podešta od Lovrana, Francele i još jedan treći campione dell'italianità lovranske, i to usled zaključka obćinske deputacije va Lovranu, da prose biskupa, da njim pošalje za plovana jednoga pravega i čistoga Talijana, ki neće znat ni besedi govorit hrvatski kako lovranski puk govori. Dajte, dajte presvetli, pošaljite njim

kakovega trdega Talijana, pak čete barem doživjet, da će i ono malo vanjskeh ljudi, ki još hođe va crekvu izostat iz iste. Naši crkveni poglavari počeli su, hvala budi dobrenu Bogu, poslušat čifute okolo „Piccola“ i Framasune samo zato zač su Talijani. Naš pravoverni, krotki i pobožni puk je i za svetu stolicu i za biskupiju deseto kolo, jerbo je slavenskoga roda. Ja, dapače već i talijanski popi počeli su se nam Slavonom rugat „šćavi“. Kume, kamo jadrimo?

Nasukal se parobrod. Na 12. o. mj. nasukal se je parobrod od ugarskog-hrvatskog parobrodarskog družtva: „Dalmatia“ na školjih delnini kod otoka Raba u gornjoj Dalmaciji. Do sada ni još pošlo za rukom parobrod oslobodit ter će po svoji prilike biti zgubljen.

Veprinčani — veselo! Na obćinskoj sednici od 12. o. mj. zaključila je većina obćinskoga zastupstva občine Veprinac međ drugimi stvar, da se ima za občinu posuditi 110.000 (sto i deset tisuća) kruna i to najviše za gradnju ceste Poljane—Sv. Petar. Po sudu većine Veprinčana ta cesta nije ni potrebna ni korisna a ipak će se radj nje zakopat cela občina va dug — od kega se neće nikada izkopat. Siromašni veprinački puk neka plaća! A znate zač se ta dug dela? Da se zadovolji talijanske podrepnice, ki će Talijanom za volju izdat i ota i majki i šundrat celj komun, a i zato, da moru Anžulo i Grego do sita mešat va tujeh bežeh. Intanto, kade se tovar valja dlaka ostaje. Veprinčani neka se veselo: „bit će beći kako blata“, čigovi su da su.

Veprinac va Kalabrije. Odkada je Marchi va Veprincu za tajnika i blagajnika občine kako da smo u sred Kalabrije. Veprinac ni već Veprinac nego Apriano. Zna, zna bečar, Marki ča će to reć apri-ano) Tako citamo va „Piccolo della Sera“ od 14. o. mj. dopis iz Apriano (Marchi je najme međ drugem i „corrispondente e reporter del Piccolo“) va kem se javlja celemu svetu, da je veprinačka podeštarija protestirala proti odluke ministarstva, da se talijanska universa učini va Roveretu va Tirole a ne va Trstu, kako to svi Talijani zahtevaju. Marchi će s tem dopisom dat popit svetu, da je Veprinac čisto talijanska občina, kako nijedan kalabrezki grad. Prosim Vas, ča je briga Veprinčane kade će bit talijanska universa, ter va Veprincu po zadnjoj porisije ni niti jednoga Talijana? Al morda Marchi misli, da kad je on Talijan, da je celi komun talijanski? Vara se! U ostalom ni sam Marchi nije Talijan, on je Grk e bašta. Zač dakle komodija? Zato zač Marchi zna, da će s tem Talijanom ugodit a Veprinčane drži za najveće trubine na svetu, kem će lahko dat intendit, da je on to učinil, za „šarinu i domaćinu“. Trubili će verovat! Nesreća je bit slepo i šepasto al je još veća nesreća bit tako bedasto i zapučeno, da ne svako nišeto za more ima. Veprinčani i Poljančani odprite već jedanput te vaše zakalane oči!

Cresko pantomime. Sada kada su naši vredni creski kopaci digli glavi i zagrmeli vlastele: i mi smo tu i mi ćemo imet svoje pravice, i mi ćemo, da nam se, resjeta naš lepi, materinski, hrvatski jezik, sada su se i ta vlastela probudila, pak hote na silu, da pokažu svetu, da kopaci nimaju pravo, va Cresu da se govori samo talijanski. Cres da je talijanski, furlanski, venećjanski, sve ča čete samo ne domaći, hrvatski. Nego to ni šlo tako lahko, zapovedet Cresanom, da ne govore hrvatski — to se ne more, za čepit njim usta se jednako ne more, dunke ča storit? S tem je vidite imperiale rejo podešta de Cherso razbijal glavu i razbijal glavu dokle ni najzada prišal na lepu misal. Nabavil vam je on negdere nekakovega Liona de San Marco, pak ga je skršiti po noće dal nekemu barkajolu neka ga crmkne va more. Barkajol je to učinil i kada ti temu nebeše, Imperiale rejo podešta de Cherso je raztrubil po Cresu i druguder, da je našal pismo, kako se negdere va moru nahodi creski Lion de San Marco, ki da je očit dokaz, da je Cres bil od vavek talijanski — venećjanski. Tegu lava da bi dobro postavil na portal od podeštarije. Na to vam

je podestarija armala nekoliko ribari, ki van hodaju okolo po more — neki z ostami, neki s pikoni, kako već ki. Htili su i mreži nađaju se, da će tako ulovit onega kamenega lava. Tako je šlo sve do neki dan. Taj dan bilo je vrlo veselje za Cres. Podestà je naime razglasil, da je neki od ribara avistal na dne neku formu od blaga. Tu da mora bit sigurno Lion de San Marco. Brže bolje su prnesli špagi, imbragali su tu formu od blaga, armali boceli i stali, da će malo po malo potezat to blago van — na suho. Sva vlastela su se smestila po barkah i gledala ča će to vanka prit. I maškuli su pričali da će pucat. I banderi su pričali. Caspitèli festa nazionale! I vira, vira! . . . Još malo, pak je vane! Vlastela se nađilju, stoje glavi sve jedna preko druge, vrati se na težu — svaki bi otel, da prvi vidi. A srca va prseh tuču, tuču brate, kako po nakovale. Vira! Vira! Još malo, još malo! Sad na: — Evviva! Evviva! Evviva! vapiju ljudi i vlastela.

— Pum! pum! pum! udre maškuli i a rive!

Podestà, i. r. podestà vas vesel, vas crjen kako rožica — Che gioia! che felicità! Vira! vira! Glava je vane — i hrbat i prednje i zadnje nogi i rep — ljudi moji i rep — — —

I vrati se natežu, natežu, natežu — svaki će da vidi.

Onputa je najedanput sve zamuknulo. Ča je, ča ni. Usta otvorena zbele, oči se prevreću — nosi se prolonguju a obrazi bledeju, bledeju . . .

I gledaju ljudi i neće ni ne moru da veruju — Uši velike, trubac blisnugo, sve od zeca! Uši nogi i rep — sve kako od zeca. Zè possibile! zalomi i. r. podestà, zè possibile!

I tu ni druge: zec je — zec — in persona! Povero Lion de San Marco! Ale kako je ta zec pak dospit va more.

A evo ovako:

Kako je poznato zeci delaju strašnu škodu vrednim našim kopačima va Cresce. Ta škoda biva tako velika zbog tega, ča ih se nakoti sva sila. A ubijati se ih ne sme. Naš zastupnik i drugi narodni prijatelji zauzeli su se za to, da se tu velu škodu odvrti od naših ljudi. Učinili istanze, rikorsi i najzada je ministarstvo poljođelstva naredilo, da se ima va Cresce poubit koliko više zeci. Taj ordinj je prišal na kapitana Scarpu va Lošnj i on se je lane va mesece maje dignal na nogi, obul je škornji do kolena, vas se je fudral s kožom i železom, hitil na se pušku od najnovjeja sistema, zel sobom trešet drugeh lovci i s tom vojskom šal je on va Cres proti zecom. Tamo su mu se pridružili još i drugi ovci, vlastela i onda svi zajedno u boj!

To se zna va maje mesece, va vreme izvan stajona — ni ih se moglo ubit puno, takan da je neko pedeset lovci pomorilo srega skupa dva — slovom — dva zeca. Onputa su se Hrvatom rugali. — No, govorili su cacciatori dell' acqua dolce, tolike kumedije delate za dva zeca.

Ali nisu bila samo dva, bilo ih je više. Bila je još jedna žrtva — još jedna vittima. Tu vittimu ima na duše kapitan Scarpa. Jedan zec — to je ta vittima — prišal je po nesreće na tir kapitana Scarpe. Bilo je to blizu mora. Zec pogleda Scarpu, Scarpa njega. Vidi zec pred sobom onu bateriju, s kojom je bil nakrcan kapitan Scarpa i pomisli: Zadnja mi je ura prišla!

Škoci na jednu bližnju grotu. Scarpa za njim. Skine pušku i umeri: Pum! Balini su se, to se zna, zisuli svi pedeset koraki dalje od zeca va more i ubili jedneha mrkača, ali zec od straha da ni kapitan Scarpa i njega ranil, hitil se je sam va more, samo da ne pride živ va Scarpine ruki.

Htil se je va more i poginul. Sada su ga onako posoljenega zneli z mora — i ne znam ča su s njega storili.

Mej tem još vavak išču Liona de San Marco!

Da bi malo pamet — pametiskali, morda bi ju kadegod našli.

Anzulo bi otel još jednu medalju. Kako je poznato, Anzulo je, čim je doznal, da će

mu prit Marki za sekretarija, šal na Kautridu va fabriku od torpedini, da mu tamo naprave jednu medalju. Sada se sve liže i liže, kako bi dobil drugu medalju spređa. Za onu prvu ne govorimo niš, ma za onu drugu: kade su mu meriti, à?

Parlava in italiano. „Piccolo“ piše, da je Anzulo bil na audience puli švedekoga kralja i da je kralj s njim govoril samo talijanski. Još je „Piccolo“ pridodal, da kralj Oskar govori jako dobro talijanski.

Mi pak odgovaramo, da ne znamo, koliko zna kralj Oskar talijanski, za ča nismo čuli, ali ako „vedski kralj govori onako dobro talijanski, kako to „Piccolo“ prikazuje, onda je brizan Anzulo, a i s njim i sva „italianita“ od Ariana morala delat jako žalostnu figuru. Poznato je naime, da Anzulo ne zna pravo ni hrvatski, ki mu je materinski jezik, a kamo pak talijanski, ki njemu pristoji kako i tovaru zvonac.

Grossmann prodava barku. Neki dan je bil va „Piccolo“ ovaj oglas: „Si vende una barca a Laurana. Rivolgersi al proprietaris G. Grossmann“. To vam je ona barka, s ke se je Grossmann onomad prekopčil va more i zija: Ablju! ablju! ablju! On je govoril, da će va toj barke prenest lovranski Hrvat preko mosta. Sad ju prodava. Sic transit gloria mundi — tundi!

Blejamin se žere od jada. Jadan je na vanjšćaki! I neki dan je na Stubice vapil, da ni na svete-videl čoveka nezahvalnejeja nego je lovranski vanjšćak. Koliko su samo peteša puli mane zilokali, kada sam imel petešariju, zija je neki dan — pak na — kako da sam ono sve va more hitil. Imam lepi vrt, povedal je Blejamin dalje, rad bim sagradit tamo „vilu“. Ma ča ču s onem cimenterom pred n-om? Koliko sam ih prosil: Ljudi pustite, da ga premostimo kamo vanka na vanjšćinu — a oni ne i ne — i tako ja ne morem sagradit vilu. Nezahvalnici!

Mjestne vijesti.

Prva kazališna predstava glasheno-dramatičnog društva va Voloskom biti će na Josipovu, dne 19. o. mj. na 8^{1/2} sati na večer u „Narodnom domu“ va Voloskom. Društveni članovi predstavljati će Molierov komediju u 3 čina: „Umisljeni bolestnik“. Obzir na to što je ovo prvi put, da društveni članovi stupaju pred publiku na daske što no sviet znače, očekujemo sjegurno, da će se društvenom pozivu odazvati svi. Komedija što će se igrati jest komad koji se obično nalazi na repertoiru i većih kazališta. Osvedočili smo se, da je komad dobro izvježban, pak će predstava istog pružiti svim slušaocem ugodan užitak. Na Josipovu dakle svi u „Narodni dom“ da osokolimo naše diletante.

Čistoća je prva stvar. Sada kada pride do 20 tisuć tujinci va našu občinu, morali bi svi gledat, da bude i v Opatije i va Voloskem sve čisto i čedno. Občina sa svoje strane učini za čistoću koliko more ali ne more stavit pred svaku kuću po jednoga policajca. Dužnost je za to svakoga, ki ljubi ovo naše lepo lječiliste, da pazi na čistoću mesta kako na zenica oka, jerbo va blatno mesto nijedan rado ne zahajda. Osobito bimo preporučili nekojim ljudem na Voloskem, da ne spraznjuju nečistoću po cestnih kanalih, da ne hitaju smeća na mesta kade ga prolaznici vide. Od blata svaki bež ki ljubi čistoću a za jedno lječiliste ni lepo ni častno, da bude blatno. Zato treba svi ljudi i oblasti lječilista baš da skrupulozno paze na čistoću mesta.

Svega po malo.

Grof Khuen-Hedervary magjarski ministar na kraljevskom dvoru. Cesar i kralj imenoval je grofa Khuen-Hedervary bivšega hrvatskoga bana i magjarskoga ministar-predsjednika od šest tjedana svojim ministrom na kraljevskom dvoru. Taj grof Khuen vam je on čovek, ki je va Hrvatskoj činil pobujat stotine nedužnih ljudi, čovek kega je neki Ertl javno nazval seplearom, ter mu separtiju na snđu dokazal; čovek ki je hitel

jedneha magjarskega zastupnika podkupit s 10 tisuć krun. Prosit!

Smrt maršala grofa Walderssee. Taj njemački maršal umrl je na 5. o. mj. u Hannoveru u dobi od 72 leta. Ime Walderssee postalo je poznato jedva leta 1980. kad je bil od nemškoga cesara poslan u Kinu, da osveti na Kinezih ubojstvo nemškoga konzula Ketteler. Walderssee je va Kine bil zapovednik združenih vojnih sila svih u Kini interesiranih vlasti. Njemu je uspelo, da potuče kinezke boksera i da učini red i mir u Kini, te je prisilio Kinu, da je dala ostalim državam podpunu zadovoljšćinu za sve okrutnosti, koje su Kinezi na Europejcima počinili.

Lek proti pucanju kože na rukah. Operi dobro ruke pak ih namaži s „creme celeste“ a onda ih operi va sapunaci, va koju se mora stavit malo vinskoga spirita.

Koliko soldati ima Japan? Japanska vojska, koju su izmštrali po nemačku ima 12 tisuć oficira, 350 tisuć soldati, 1116 kanuni i 82.500 konji. Konji su malo ili niš vredni.

Strašno veliki top ili kanun. Pred malo vremena dogotovljen je va Burgasu va Franceskoj veliki top ili kanun, koji tež 17 tisuć kilograma.

Koliko se ljudi seli iz Austro-Ugarske. U Americu se je izselilo iz Austro-Ugarske monarkije od 1. julija 1902. do 30. junija 1903.: Poljaka 37 tisuća, Slovaka 34.500, Hrvata i Slovenaca 33 tisuća, Madjara 27 tisuća, Niemaca 23 tisuća, Židova 19 tisuća, Rusina 10 tisuća, Čeha 7 tisuća, Rumunja oko 4 tisuća a Talijana 2 tisuća. Preko polovice toga naselilo se je u sjevernoj Americi.

Skupštine od životinja. Poznato je, da se u stanovito dobu godine životinje sakupljaju po više puta, da drže nekakovu vrst skupštine. Sjegurno je svatko od vas vidio, da se vrabci sastaju obično prije za pada sunca na jednom stablu, pak da tamo čevrlju kako da si imaju Bog zna što pripovedat. Tri puta na godinu sastaju se vrabci cielog jednoga grada ili predjela na veliku skupštinu, dva puta u proljeću a jednu u jeseni. Tom prilikom sastaju se vrabci na opredieljenom stablu oko večeri pak tamo po ure i ure čevrlju svi na jednom, kako u parlamentu. — I opice običavaju držati takove skupštine. Na iste da dolaze opice iz dalekih krajeva, a da se pri tomu ponašaju kako razboriti ljudi. (Možda i bolje op. ured.) Tako barem piše profesor Pechenl-Zoesche, koji ne vjeruje neka se osvjedoči sam.

Moć ženske ljepote. U Firenci živi djevojka od 22 godine imenom Beatrice Ancilotti. Ta djevojka je tako liepa i krasna, da njezina ljepota slovi po cijeloj Italiji. Ovih zadnjih šest mjeseca je radi nje poludio mladi slikar Costetti, drugi mladi slikar Mussini je radi nje išao u samostan. Ta novodobna Venera je vitkog stasa, visokog uzrasta i biele ko snieg puti.

Ugarska — židovima! Pod ovim naslovom donosi organ pučke stranke izvadač iz brošure G. Petrasevicha, koja nosi naslov: „Židovski posjednici i zakupnici u Ugarskoj“. Ova brošura — veli list — učinila je iluzornim lozinku Magjara: „Ugarska Magjara“ te je dala mjesta lozinki: „Ugarska židovima“. To dokazuje pisac brošure ovim podatcima: Magjarski veleposjednici silno su zaduženi, dok se židovske nekretnine sve više množe, prelazeći iz ruku zaduženih veleposjednika u ruke židovske. God. 1901. provela se je u gruntovnicama prenosa 549.931 slučajeva (god. 1875. bilo je samo 193.568 slučajeva), a u vrijednosti od 825.645.000 K. Od ovih prenosa imade se odbrojiti na slučajeva smrti i baštine samo četvrtina, u svim ostalim slučajevima prešli su posjedi u ruke židova ili stranaca. Tako židovi u Ugarskoj posjeduju 2788 velikih ugarskih dobara (ovamo se ubrajaju samo dobra iznad 100 rali), što čini 2,619 300 katastralnih jutara. Ubroje li se k ovome mali posjedi i posjedi seljaka, od kojih je došlo u židovske ruke do 1,200.000 jutara, tada posjeduju židovi u Ugarskoj gotovo 4 milijuna katastralnih jutara kao vlastiti posjed ili 6-18% ugarske zemlje. Prema tome posjeduju židovi više zemlje nego erar (2-7 milijuna), više nego kat. crkva (2-4 milijuna) itd. No to još nije sve. Ugarska imade 4861 zakupnika dobara, od ovih je 3170 židova, t. j. 65 postotaka. Dakle židovi imadu u zakupu više nego 3 milijuna jutara, (i ovdje su uračunana samo dobra iznad 100 jutara). Ako se ovamo pribroje i zakupnici malo-posjeda, sačinjava teritorij, koji je u zakupu židova 5 milijuna jutara, a to znači, da su židovi u Ugarskoj gospodari ili zakupnici na 8 milijuna jutara zemlje ili na 37 5% ciele zemlje. Značajno je, da zemlja prelazi u ruke židova najviše u krajevima čiste magjarske rase. Ako tako dalje podje, veli pisac brošure, tada će za 100 godina 34 28 postotaka ugarske zemlje posjedovati židovi kao svoj vlastiti posjed — to jest Ugarska će postati novi — Jeruzalem.

„Obzor“.

Savjeti za svakog čovjeka dobre volje. Šeći svaki dan dva staka, spavaj svaki dan sedam sati, ustani, čim si se probudio, radi čim si ustao. Ne jedi, dok nisi gladan, ne pij, dok nisi žedan, i to svaki put samo malko, ne govori, dok ne ustreba, kaži samo polovicu toga, što misliš, ne piši, nego što možeš podpisati, ne čini, nego što možeš reći. Ne zaboravi, da će drugi u tebe se pouzdavati, a ti da u njih ne možeš. Nemoj držati do novca ni više ni manje, nego što vrijedi: novac je dobar sluga a rdjav gospodar. Davaj novac na dar, ali ne uzajmljnj: darom steći ćeš samo nezahvalnike, zajmom neprijatelje. Pamti na smrt svako jutro, kad opet vidiš svjetlo, i svaku večer kada stupaš u sjenu. Nastoj, da budeš jednostavan, da budeš koristan, da ostaneš neovisan, i nemoj njekati Boga, dok ti ne bude posve sigurno dokazano, da ga nema.

I z p r a v a k.

Iz Podgradske občine.

Z ozirom na dopis va Vašem cenjenem listu z dne 3. marca 1902. št. 9, pod naslovom „Dopisi I. Iz Podgradske občine“, Vas prosim, sklicite se na § 19. tisk. zak., da blagovolite sprejeti sledeći

Popravek:

Ni res, da bi trebalo le nekaj pobotnic in računov upisati v denarno knjigo, marveč res je, da znaša glasom zapisnika z dne 15. decembra 1903. število teh upisov med stroški iz leta 1902. 841, med dohodki iz leta 1902. 54, med stroški iz leta 1903. 510, med dohodki iz istega leta 55, skupaj 960 kron, katero število pa se že skoraj dvojni z ozirom na to, da je treba dotične račune v mnogih slučajih razdeljevati na 23 sosaek.

Ni res, da je prišel neki Klemenčič nakrat iz Trsta 19. t. m. (menda na vabilo g. Marottija) delat račune, res je marveč, da me je gosp. prof. Matko Mandič, deželni poslanec, predsednik političnega društva „Edinost“, urednik „Naše Sloge“ itd., bil že prej vabil v Podgrad v sled pisem in brzojavov gosp. Marottija, a da se dogovorjeni sestanek ni mogel vršiti valed moje boleznj.

Ni res, da se je „v odsotnosti načelnika sestavljal zapisnik, katerega je napisal oni Klemenčič ali Klemenčich (mi ga ne poznamo)“ — in da sta se pri tej priliki gg. Zadkovič in Marotti pobotala z mano za 500 K. —, da vpišem neke pobotnice in dovršim račune, kar še „manjka“ in da je to masten zaslužek; marveč res je, da je bil v dotični seji dne 20. 2. 1904. navzoč tudi predsednik upravnega odbora g. Ukovič ter, da je že takrat izjavil, da treba veziti domaćina, da ta je nagrada prevleka itd., a da je isti g. Ukovič pozneje priznal podpisnemu, da je ta plača še prenizka.

Res je, da niti računi za prvo polovico leta 1902. niso bili dovršeni, nego da prejšnji računovodja g. Nadilo pri sosaekah: Pregarje, Preložje, Račiče, Ritomečje, Sebonje, Starad, Studena gora, Zajeljsje in Žejanje niti za dobo od 1. 1. 1902. do 30. 6. 1902. ni prenesel niti ene postavke iz blagajničnih dnevnihv v glavne knjige, da

je glasom računskih izkazov za to doba, kakor tudi za leto 1903., ko sploh ni upisane niti črke, prejel pogodeno plačo s pregledovalcem računov g. Wajšelnom vredi.

Res je, da bi se bilo dalo urediti račune v določenem času, seveda ob napornem delu po nočnin po dnevu, ako bi bili prejšnji računi v redu in ako bi se z zopetnim prereševanjem računskih izkazov v prisotnosti odposlanca deželnege odbora in z raznimi zapisniki ne bilo izgubilo toliko časa.

Res je pa tudi, da je bilo ponovno pregledavanje računskih izkazov potrebno, ker se je na ta način našlo precejšnjih razlik (K. 2884/21) v korist občine.

Res je, da se jaz še nikdar nisem podpisal Klemenčič, kakor je tudi res, da urednik „Naše Sloge“, ki me je poslal v Podgrad, ni na glas, da dela za italijansko stranko. Res je, da se je o tem g. prof. Mandić skliceval na narodno dolžnost, kakor je tudi res, da je to privrkat v življenju, da se dvomi o narodno-političnem stališču mojem, ki sem kot sourednik „Edinosti“ žrtvoval marsikatero ur svojega časa brez nagrade za narodno stvar.

Podgrad, 8. marca 1904.

Udani: Franjo Klemenčič,
Cand. iur.

Zadnje vjesti.

Rusko-japonska vojska.

Dosad su ruski brodovi stajali zatvoreni va Port Arture i od tuda se branili. Otkad je pako zapoved ruske flote preuzel Admiral Makarov, počelo je to brodovlje izlaziti van i samo napadati na Japonce. Tako kad su se dne 10. o. mj. pokazali japonski brodovi pred Port Arturom, izašlo je nekoliko ruskeh brod i nekoliko torpe-

diniera van na otvoreno i počeli pucati na neprijatelja. Već na početku hitili su Rusi na dno jednu japonsku torpedinieru i silno pokvarili japonski veliki brod „Takasago“. Taj brod drži se, da je takodjer šal na dno. Rusi su kod toga zgubili jednu staru torpedinieru, dočim je japonska sagradjena godine 1902. Japonska je flota za tim bombardirala Port-Artur ali bez uspjeha. Rusi su se opet lepo i junački obranili a Japonci već po deseti put otišli opareni, ča nisu mogli niš opraviti.

Mejtem Rusija skuplja na kraju veliku vojsku. Govori se, da neće započeti boja, dokle ne bude imela na bojištu do 600 tisuć soldati. Čemo videt ča i kako će oputa pisat bedasti „Piccolo“.

Ki nam je ča poslal.

Za cielu godinu platili su nadalje: Hrvatska čitaonica u Mihotići, Andre Gržečić Rukavac, Ante Medvedić Klana, Juraj Tomićić c. i k. podmaršal u Zagrebu, Milan Gremer Rieka, po 10 kruna. (Živili !); Bralno društvo u Podgradu, Dr. Dragutin Lukež Trst, Ivan Turčić stariji Lovran, Mate Janković Dane-Vodice, Liberat Sloković, župnik, Sv. Petar u Šumi, Marija udova Sučić Volosko, Andre Peršić Poljane, Ivan Vranić, župnik Vrh, pop M. Marčić Martiščina, Čedomil Korbar župeupravitelj, Sv. Ivan od Šterne po 8 kruna; za cielu godinu smo još primili od gg. Viktora Tomićić u Voloskom K. 20, Ivana Tomašić u Opatiji K. 10. (Živili !); Ivana Kraljić Kozljak, Antona Uković Jelšane, Ivana Flego Hum, Ivana Kurelić Pičan, Pavla Sirola Pobljin, Josipa Tominić Lovran, Dra. K. Dabovića Kastav, Ljudevita Sučić Krk, Niko Turato kanonika u Cresu po 8 kruna; gosp. Ante Puža u Mošćenica h za 2 iztiska 12 kruna. Živili !

Br. 855/1904.

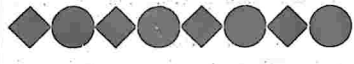
Oglas natječaja.

Kod podpisane občine imade se popuniti mjesto občinskoga podvornika.

Plaća mjesečnih K. 80 posticipando plativih i paušal za uniformu K. 140 na godinu, odkaz službe sa jedne i druge strane mjesec dana.

Molitelji valja, da podnesu svoje molbe vlastoručno pisane na polpisano do 31. marča 1904. sa dokazom, da su austrijski podanici i da su navršili 24. godinu života, da znadu hrvatski govoriti i pisati i da razumiju njemački po mogućnosti i talijanski.

Občinsko glavarstvo Volosko,
dne 16. marča 1904.

Br. 33.

Poziv.

Glavna godišnja skupština gospodarske zadruge u Kastvu obdržavati će se u nedjelju, dne 20. marča 1904. u 9 sati u jutro u Kastav-gradu u prostorijah „Narodnog Doma“ sa sljedećim dnevnim redom:

1. Pozdrav predsjednika;
2. Izvještaj tajnika;
3. Izvještaj blagajnika;
4. Izvještaj revisionalnog odbora;
5. Izbor jednog člana zadružnog odbora;
6. Izdribebanje gospodarskog orudja;
7. Razni predlozi.

Gospodarska zadruza
Kastav, dne 12. marča 1904.
Podpredsjednik: K. Jelušić.

Oglas.

Podpisani časti se ovim javiti poštovanom občinstvu, da je u Voloskom kbr. 19 otvorio vlastitu postolarsku radionicu.

Preporuča se stoga svim za naručbe, koje će izvršiti uz vrlo umjerene cijene i na obće zadovoljstvo. Izradjuju se postoli po svim najmodernijim krojevima. Popravci izvršuju se točno brzo i jeftino.

Diko Jestić.

Oglas.

Daje se ovim do obćeg znanja, da se u dućanu Josipe Perac u Voloskom (puli Pepe) dobrovoljno razprodaje sva manufakturna roba uz veliki popust prvobitnih cijena.

Preprodavaocem, koji bi uzeli veće partije robe daje se veći popust.

Tražim

dečka naučnika za svoj dućan na Slatini.

Ivan Letiš,
trgovac.

Koji od naših trgovaca želi preuzeti u svojoj trgovini razprodaju „Narodnoga lista“ uz primjereni dobitak, neka se oglasi našem uredništvu.

„Narodni list“ prodaje se kod:

Ivana Tomašić i Felice Turina u Opatiji; Andra Blečić i Marija pl. Märzthal u Voloskom; Josipa Rubinić u Mošćenica h; Vinka Mavričić u Dragi; Frana Bassan u Lovranu; Antonijo Priskić u Iki; Vjekoslava Kinkela u Rukavcu; Dinka Spincić u Mihotićih; Frana Ferranda u Matuljih; Ivana Vlah-Vičić u Trinajstićih; Ljudevita Jelušić u Kastvu; Antona Saršon-Ivančić Sv. Matej.

Pojedini broj stoji 6 filira.

Svoj k svomu!

Žigice i Cigaretpapir družbe „Cirila i Metoda“ kao i hrvatske narodne nošnje razglednice troboje, dobije se kod

V. Lenca, Rieka

Na veliko uz vrlo umjerene cijene. Razšiljanje samo pouzecom: Via Fosso, i Via St. Bernardino, Rieka.

U životu nikad više

ovako riedke zgode

500 komada samo for. 1.95.

Krasna pozlaćena i dobro iduća ura, 8 god. garancije, sa prikladnim lancem, i moderna sivljena kravata za gospodu, 2 kom. najfinijih žepnih rubaca, i dražestan prsten za gospodu sa žit. dragim kamencem, i kožna novčarka, i krasno žepno ogledalo, i par dugmadi za manšete, 8 dugmeta za prsa, sve 3°, doblje zlato, sa patentiranim zatvaranjem, i prima pisaca sprava od nikla, i album sa najljepšim slikama na svijetu, i elegantna pariška pribadača za gospodje (Novost), i par boutona od similibrijanta, vrlo trajni, 5 šaljivih predmeta na veliko veselje za staro i mlado, 20 važnih predmeta za dopisivanje i još 400 različitih predmeta vrlo potrebnih u kući. Sve skupa, sa uram, koja sama ove novce vrijedi, stoji samo for. 1.95. Šalje se pouzecom ili da se novac unapried pošalje.

Bečko glavno skladište

P. LUST, KRAKOV br. 116.

NB. Za neodgovarajuće šalje se novac natrag.

Pijte!

Kapl Spasitelja, koje se mogu zbog svoje djelatnosti nazvati čudotvornima, kod svih bolesti želudca, pospješuju probavu, podavaju tek (apetit) za jesti; proti hemoroidam, matrunu, žgaravici, oteku slezene i jetara itd. itd. — a djeluju upravo čudotvorno i kod već zastarijelih bolesti.

Nebi smjelo manjkati u nijednoj kući ove glasovite i čudotvorne kapljice.

I bočica samo 60 fil. (30 novč.) a na svakih šest bočica dobije se jedna badava.

Naputak za uporabu ovih kapljica prileži svakoj bočici — a naputke i ojenik za sve bolesti, bilo kod ljudi ili blaga (za krave, konje, volove, svinje itd.) šaljem na zahtjev franko i badava.

Naručbe odpremaju se i sa poštom (i to najmanje 6 bočica Kapl Spasitelja) a ostalo prema želji, te treba jedino naručiti kod vlasnika najbolje i najveće ljekarne, a to je Ljekarna „al Redentore“ (K Spasitelju) na Rijeci — stoga naručite samo pod ovom adresom:

Hinko Babić,

ljekarna K Spasitelju (al Redentore).

Rijeka, blizu velike crkve.

Posujilnica u Voloskom,

registrana zadruza na ograničeno jamčenje,

obdržavati će dne 26 marča t. g. u 3 sata poslije podne u velikoj dvorani „Narodnog Doma“ u Voloskom svoju

VII. glavnu redovitu godišnju skupštinu

sa sljedećim dnevnim redom:

1. Čitanje zapisnika prošlogodišnje glavne skupštine;
2. Izvješće ravnateljstva;
3. > nadzornog odbora;
4. Izbor ravnateljstva, nadzornog odbora i društvenog suda;
5. Zaključak glede uporabe čistoga dobitka;
6. Slučajni predlozi i savjeti.

Godišnji obračun izložen je zadrugarom na uvid u društvenoj pisarni.

Volosko, dne 25. febrara 1904.

Ravnateljstvo.

Hotel „Liburnia“

VOLOSKO.

Sastoji od 24 elegantno uređenih soba sa električnom rasvjetom, kupalištem u kući. Slobodan izgled na more.

Restauracija - kavana

provijdena je uvijek svježim jelom i pićem. Toči se originalno pilzensko pivo, domaća, hrvatska, istarska i dalmatinska vina.

Poslužba bezprikorna

Cijene vrlo umjerene.